

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Συνεργασία με τον Τομέα Γαλλικής
Λογοτεχνίας του Α.Π.Θ.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 1 Ιουνίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

Έλκης Μπαλτάς

Συμβούλιο Ειδικού Ταμείου Οργάνωσης Συναυλιών

Ζωή Σαμαρά

Παναγιώτης Μπακατσής

Γιάννης Μάντακας

Κώστας Πατσαλίδης

Κώστας Χατζηκωνσταντίνου

Καλλιτεχνική Επιτροπή

Κώστας Νικήτας

Πάυλος Καϊμάκης

Γεώργιος Γράλιστας

Μίκης Μιχαηλίδης

Κώστας Γριμάλδης

Καλλιτεχνική Επιμέλεια Προγράμματος

Έσπα Μαλτσίδου

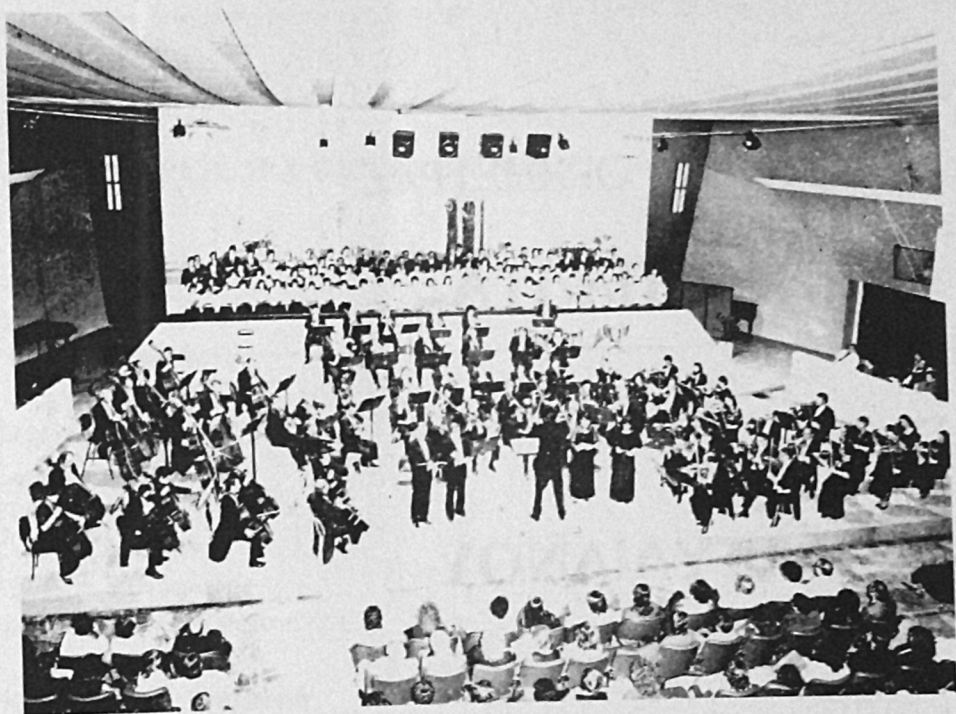
Για φωτογράφιση, μαγνητοσκόπηση ή ηχογράφιση των συναυλιών απαιτείται
άδεια από τη Διεύθυνση της Κ.Ο.Θ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ΒΙΚΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1959, σαν τμήμα του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης με τον αρχικό τίτλο «Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος» (Σ.Ο.Β.Ε.)

Το Νοέμβρη του 1969 έπειτα από συνεχείς προσπάθειες του Σόλωνα Μιχαηλίδη, που ήταν ο ιδρυτής και μόνιμος διευθυντής της Σ.Ο.Β.Ε., η ορχήστρα κρατικοποιήθηκε και πήρε τον τίτλο «Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης» Κ.Ο.Θ.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, εκτός από τις τακτικές της εμφανίσεις συχνά δίνει συναυλίες σε σχολεία, εργοστάσια, πολιτιστικά κέντρα και σε πόλεις της Βόρειας Ελλάδας.

Με την Κ.Ο.Θ. συνεργάστηκαν παγκοσμίου φήμης σολίστες. Από το 1966 η Κ.Ο.Θ. συμμετέχει τακτικά στα διεθνή φεστιβάλ «Δημήτρια» Θεσσαλονίκης και Αθηνών.

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη όπου σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο βιολί με τον Στ. Παπαναστασίου και ανώτερα θεωρητικά με το Σόλωνα Μιχαηλίδη. Για ένα διάστημα ήταν μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και συνεργάτης του Μουσικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 1970 και 1971 με υποτροφία της οργάνωσης Μουσικά Νιάτα» πήρε μέρος σαν βιολιστής στην «παγκόσμια ορχήστρα νέων» (στον Καναδά και το Βέλγιο).

Το 1974 πήρε το πτυχίο της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και με υποτροφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών συνέχισε τις σπουδές του στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Δυτικού Βερολίνου. Το Μάρτιο του 1978 πήρε το δίπλωμα διεύθυνσης ορχήστρας από τον καθηγητή Hans Martin Rabenstein.

Έχει διευθύνει την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και έχει δώσει πολλές συναυλίες συμφωνικής μουσικής και παραστάσεις όπερας στην Ιταλία, Γερμανία, Βουλγαρία, Πολωνία, Αυστρία, Βέλγιο, Σοβιετική Ένωση και σ' άλλες χώρες. Έχει διευθύνει έργα Ελλήνων και ξένων συνθετών για ηχογραφήσεις από την ΕΡΤ, τη Βελγική και την Ιταλική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση.

Σαν συνθέτης έχει γράψει έργα συμφωνικής μουσικής, χορωδιακά, μουσικής δωματίου κ.ά.

Ο Άλκης Μπαλτάς είναι ένα από τα ιδρυτικά στελέχη και μέλη σήμερα της οργανωτικής επιτροπής των Διεθνών Μουσικών Ημερών, που διοργανώνει η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Από το 1983 είναι διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης.

ΒΙΚΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Άρχισε μαθήματα πιάνου 5 χρονών. Το 1978 πήρε Α' βραβείο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Καίτης Παπαϊωάννου. Αποφοίτησε από το Ωδείο Αθηνών (τάξη κας Χαιρογιώργου Σιγάρα) με Α' βραβείο.

Με υποτροφία της Γαλλικής Κυβέρνησης συνέχισε για 3 χρόνια τις σπουδές της στο Παρίσι με τον Pierre Sancan και την Germaine Mounier στην Ecole Normale. Συνέχισε επίσης σπουδές στην Ανώτατη Ακαδημία της Βασιλείας και πήρε μέρος σε σεμινάρια στο Βέλγιο και Ελβετία.

Η Βίκυ Στυλιανού έχει παίξει σαν σολίστ με την Κ.Ο.Θ., την Κ.Ο.Α. και την Ορχήστρα Δωματίου Κύπρου. Έχει δώσει ρεσιτάλ κι έχει συμμετάσχει σε συναυλίες μουσικής δωματίου και ηχογραφήσεις για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση.

Διδάσκει στο Ωδείο Αθηνών.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

LUDWIG van BEETHOVEN:
(1770-1827)

Egmont.
Εισαγωγή, έργο 84.

LUDWIG v. BEETHOVEN:

Κοντσέρτο αρ. 5, σε μι ύφ. μείζονα,
έργο 73, για πιάνο και ορχήστρα,
«Αυτοκρατορικό».

Allegro.
Adagio un poco mosso.
Rondo. Allegro.

Πιάνο: ΒΙΚΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Διάλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

LUDWIG v. BEETHOVEN:

Συμφωνία αρ. 3, σε
μι ύφ. μείζονα, «Ηρωική», έργο 55.

Allegro con brio
Marcia funebre. Adagio assai.
Scherzo. Allegro vivace. Trio.
Finale. Allegro molto. Presto.

Ο ΒΕΕΤΗΟΒΕΝ ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πώς αντικατοπτρίζονται ιστορικά ή κοινωνικά γεγονότα στη μουσική;

Πώς εκφράζονται αυτά, συνειδητά ή ασυνείδητα, σ' ένα μουσικό έργο;

Συνήθως η κατανόησή τους δεν είναι εύκολη, εκτός αν υπάρχει κάποιος τίτλος ή κάποιο κείμενο που να φανερώνει μια ενδεχόμενη πολιτική δέσμευση του συνθέτη. Έτσι είναι δύσκολο να βγάλουμε σχετικά συμπεράσματα από τη μουσική ενός συνθέτη ο οποίος στο μεγαλύτερο μέρος του έργου του γράφει «απόλυτη» μουσική, όπως συμβαίνει με τον Μπετόβεν. Βέβαια έχουμε την περίφημη αφιέρωση της τρίτης συμφωνίας στον Βοναπάρτη, στον οποίο ο Μπετόβεν έβλεπε την ενσάρκωση των ιδεωδών της γαλλικής επανάστασης. Όταν ο Βοναπάρτης έγινε Ναπολέων, δηλαδή αυτοκράτορας, δηλαδή τύραννος, ο συνθέτης έσκισε την αφιέρωση και την άλλαξε σε «*per festeggiare il souvenire di un grand Uomo*». Μ' αυτή την αλλαγή της αφιέρωσης ο συνθέτης δηλώνει σαφώς την υπεράσπιση της επανάστασης: στην παρτιτούρα όμως δεν άλλαξε ούτε μία νότα! Εδώ δεν έχουμε προγραμματική μουσική που να περιγράφει συγκεκριμένα πρόσωπα ή περιστατικά, αλλά όλο το έργο, που έχει οπωσδήποτε ηρωικό χαρακτήρα, γίνεται φορέας μιας ορισμένης θέσης του συνθέτη.

Το πέμπτο κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα έχει κι αυτό έναν ηρωικό χαρακτήρα, ο οποίος υλοποιείται με την συνειδητή χρησιμοποίηση της ίδιας τονικότητας με την τρίτη συμφωνία; δηλαδή της μι ύφεση μείζονος. Ο χαρακτηρισμός του όμως ως «αυτοκρατορικού», που δεν είναι του ίδιου του Μπετόβεν, έρχεται σε αντίθεση με τις δημοκρατικές πεποιθήσεις του συνθέτη.

Γιατί ο Μπετόβεν ήταν άνθρωπος που δεν τον άφηνε αδιάφορο η πολιτική, και έχουμε αρκετές μαρτυρίες που δείχνουν ότι συμφωνούσε με τα δημοκρατικά ιδεώδη της γαλλικής επανάστασης. Ήδη στα νιάτα του — το 1789, όταν ξέσπασε η γαλλική επανάσταση, ο Μπετόβεν ήταν 19 ετών — δέχθηκε στην πατρίδα του τη Ρηνανία τις πρώτες επιδράσεις των «γαλλικών ιδεών».

Είναι γνωστό ότι η «Μασσαλιώτιδα» είχε πολύ νωρίς συνδεθεί στη Γερμανία με τον «Ύμνο στη Χαρά» του Σίλλερ¹. Τη σύνδεση αυτή θα πρέπει να την ήξερε ο Μπετόβεν, και επομένως η χρησιμοποίηση απ' αυτόν του ποιήματος του Σίλλερ δεν είναι τυχαία.

Όχι τόσο γνωστές όσο του Μότσαρτ, αλλά οπωσδήποτε βεβαιωμένες, είναι οι σχέσεις του Μπετόβεν με τη Μασωνία. Η Μασωνία όμως την εποχή

1) Βλ. το άρθρο των Jean και Brigitte Massin, «Ο Μπετόβεν και η Γαλλική Επανάσταση» στο περιοδικό Μουσικολογία, 5—6/1987, απ' όπου αντλήσαμε στοιχεία για το σημείωμα αυτό.

αυτή αντιπροσωπεύει ένα κατεξοχήν προοδευτικό κίνημα, που δεν είναι ξένο προς τις αρχές της Επανάστασης.

Είναι γνωστή η συνάτα Kreutzer του Μπετόβεν. Λιγότερο γνωστό είναι ότι ο Kreutzer έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ιστορία της επαναστατικής μουσικής, από τη θέση του ως συνθέτη και καθηγητή στο Ωδείο του Παρισιού. Διηύθυνε μαζί με άλλους το περιοδικό «Magasin de Musique» που δημοσίευσε όλα τα κομμάτια και τους ύμνους των μεγάλων γιορτών της Επανάστασης. Τα κομμάτια αυτά τα ήξερε, και ορισμένα χρησιμοποίησε ο Μπετόβεν.

Το 1809, μετά τη νίκη του Ναπολέοντα στην Ιένα, λέγεται ότι ο Μπετόβεν είπε: «κρίμα που δεν ξέρω την τέχνη του πολέμου τόσο καλά όσο την τέχνη της μουσικής: θα τον νικούσα οπωσδήποτε!». Κι όταν ο γάλλος πρόξενος Baron de Tremont τον ρώτησε αν ήθελε να γνωρίσει τη Γαλλία, ο Μπετόβεν του απάντησε: «το είχα πάντα ζωνρή επιθυμία, προτού να υπάρξει ένας αυτοκράτορας».

Το επαναστατικό «πιστεύω» του Μπετόβεν, εμφανίζεται και στη μοναδική του όπερα, τον *Fidelio*, όπου τα κύρια πρόσωπα συμβολίζουν τα ιδεώδη του συνθέτη: συζυγική πίστη (*Leonore*), αγάπη για την ελευθερία (*Florestan*), δικαιοσύνη (*Don Fernando*). Στο πραγματικό περιστατικό που απετέλεσε την αφετηρία της όπερας, ο φυλακισμένος ήταν γάλλος αριστοκράτης, ενώ στο κείμενο της όπερας έχει μετατραπεί σε δημοκράτη πολιτικό κρατούμενο. Στην πρώτη παράσταση της όπερας το 1805, το κοινό αποτελούνταν κυρίως από γάλλους αξιωματικούς, αφού η αριστοκρατία της Βιέννης είχε εγκαταλείψει την πόλη πριν από την είσοδο του Ναπολέοντα σ' αυτήν. Έτσι η παράσταση αυτή απέτυχε, ενώ το 1814, στην τελική του μορφή, το έργο έγινε θριαμβευτικά αποδεκτό απ' το κοινό, σαν μουσική εκδήλωση της οριστικής απελευθέρωσης από την κυριαρχία του Ναπολέοντα.

Όπως σημειώνει ο Karl Böhm, «ο Μπετόβεν αγωνίσθηκε κατά της τυραννίας, δεν έσκυψε το κεφάλι του. Ήξερε ποιός ήταν. Και με τον *Fidelio* δεν αγωνίσθηκε για οποιαδήποτε ελευθερία, αλλά για την προσωπική ελευθερία του ανθρώπου»².

Από τα λίγα που προηγήθηκαν, φαίνεται καθαρά, γιατί μια συναυλία αφιερωμένη στη Γαλλική Επανάσταση, μπορεί να αποτελείται από έργα του μεγάλου γερμανού συνθέτη. Ο Μπετόβεν ήταν βαθειά επηρεασμένος όχι τόσο από τα ιστορικά γεγονότα της γαλλικής Επανάστασης, όσο από τις ιδέες που πήγασαν απ' αυτήν, οι οποίες χαρακτηρίζονται οπωσδήποτε από μία παγκοσμιότητα.

EVELIN VOIGTMANN

2) Από το πρόγραμμα της παράστασης του *Fidelio* στην όπερα του Μονάχου το 1978.

Ο Μπετόβεν, έγραψε τη μουσική για την τραγωδία του Γκαίτε «Έγκμοντ» στα 1810. Η μουσική αυτή περιλαμβάνει τη συμφωνική Εισαγωγή, ορχηστρικά ενδιάμεσα κλπ. Η τραγωδία του Γκαίτε είναι εμπνευσμένη από τη ζωή του περίφημου ήρωα της Φλάντρας κόμητα Έγκμοντ (1522-68), που στον καιρό της βασιλείας του Φιλίππου Β΄ της Ισπανίας εκτελέστηκε στην αγορά των Βρυξελλών (1598).

Ο μεγάλος συνθέτης είδε στην ηρωϊκή μορφή του Έγκμοντ τον ίδιο τον εαυτό του. Ζωγραφίζοντας τον πολεμιστή για την ελευθερία της πατρίδας του έχει εκφράσει τον ελευθερωτή στην περιοχή της τέχνης, τον πολεμιστή για την ανύψωση της ανθρωπότητας.

Το έργο αρχίζει με μια σύντομη αργή εισαγωγή, που στηρίζεται αρχικά σε μια αντίθεση ανάμεσα σε συγχορδιακά συγκροτήματα, που επιβλητικά χαράσσονται σαν σφραγίδες της ηρωϊκής προσωπικότητας του Έγκμοντ. Ακολουθούν απαλές φράσεις των ξύλινων πνευστών, που εκφράζουν την τρυφερότητα της ηρωϊκής ψυχής. Το απαλό στοιχείο επικρατεί και επεκτείνεται στα έγχορδα.

Μέσα από το μοτίβο του μπαίνομε στο Allegro, του οποίου το πρώτο θέμα μοιράζεται ανάμεσα στα βιολοντσέλα και στα βιολιά. Ύστερα από μια επέκταση σ' όλη την ορχήστρα παρουσιάζεται ένα δεύτερο θέμα πολύ έντονα χαραγμένο, που βγαίνει από σμίκρυνση του αρχικού μοτίβου, της αργής εισαγωγής.

Η Εισαγωγή τελειώνει μ' ένα μεγαλειώδες φινάλε, που συμβολίζει ίσως την αποθέωση του ήρωα του δράματος, και θυμίζει την ηρωϊκό τόνο του φινάλε της Πέμπτης Συμφωνίας.

Σόλων Μιχαηλίδης

LUDWIG van BEETHOVEN

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡ. 5, ΣΕ ΜΙ ΥΦ. ΜΕΙΖΟΝΑ, ΕΡΓ. 73, ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ, «ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ».

Το Πέμπτο Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα γράφτηκε στα 1809 και δόθηκε σε πρώτη εκτέλεση στη Λειψία στα 1810 με τον πιανίστα Σνάιντερ. Στη Βιέννη δόθηκε στα 1812 με σολίστ τον Καρλ Τσέρνυ. Στο κοντσέρτο αυτό, αφιερωμένο όπως και η «Μίσσα Σολέμνιφ» και το περίφημο «Τρίο του Αρχιδουκά» στο μεγάλο φίλο του συνθέτη Αρχιδούκα Ροδόλφο, δόθηκε το όνομα «Emperor» («Αυτοκράτωρ») από κάποιον άγνωστο (πολλοί πιστεύουν πως αυτός ήταν ο Κράμερ). Ο χαρακτηρισμός αυτός οφείλεται, προφανώς, στην αρρενωπή μεγαλοπρέπεια που είναι διάχυτη στο έργο, ιδίως στην πρώτη κίνηση.

Το κοντσέρτο αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν ένα «συμφωνικό κοντσέρτο», σαν μια συμφωνία με πιάνο σε τρεις κινήσεις. Η πρώτη κίνηση είναι αληθινά μια αριστουργηματική συμφωνική κίνηση. Αδρός, μεγαλόστομος, συμφωνικός λόγος, σε τόνο υψηλής μουσικής μεγαλοπρέπειας, σ' όλη τη γραμμή.

Η δεύτερη κίνηση είναι από τις πιο συγκλονιστικές σελίδες του γίγαντα της Μπον. Μια σελίδα γεμάτη υπερκόσμια ομορφιά, υπερούσιο κάλλος, θεσπέσια γαλήνη. Με τις πρώτες συγχορδίες της μας ανεβάζει σ' έναν κόσμο όπου όλα λούζονται από ένα εξαίσιο, υπέροχο φως... Η τρίτη κίνηση είναι ένα ρόντο, γεμάτο φωτιά, σφριγηλό ρυθμό, χαρούμενο και σπινθηροβόλο πνεύμα.

Σόλων Μιχαηλίδης

Η συμφωνία αρ. 3 του Μπετόβεν συνδέεται στενά με το όνομα του μεγάλου Ναπολέοντα. Θαυμαστής του Ναπολέοντα ο Μπετόβεν, τον οποίο θεωρούσε ενσαρκωτή των ιδανικών της Γαλλικής επανάστασης και απελευθερωτή των λαών, του αφιέρωσε τη συμφωνία του αυτή, που θα έπαιρνε τον τίτλο «Βοναπάρτης». Την ιδέα να αφιερώσει μια συμφωνία του στο Ναπολέοντα πιθανόν να την καλλιέργησε στον Μπετόβεν ο στρατηγός Μπερναντότ, όταν την άνοιξη του 1798 ήταν πρεσβευτής της Γαλλίας στη Βιέννη. Το έργο συμπληρώθηκε ανάμεσα στα έτη 1803-4. Στις 18 Μαΐου 1804, όμως, ο Ναπολέοντας στέφθηκε αυτοκράτορας. Το νέο έφθασε στη Βιέννη λίγο αργότερα. Ο Μπετόβεν το έμαθε από το μαθητή του Φέρντιναντ Ρίς. Κι όπως ο ίδιος ο Ρίς διηγείται στις «Βιογραφικές σημειώσεις» του, ο Μπετόβεν, ένθερμος οπαδός των δημοκρατικών ιδεών, έγινε έξαλλος. «Κι αυτός δεν είναι παρά ένας κοινός θνητός» είπε και έσκισε το εξώφυλλο του χειρογράφου της συμφωνίας, όπου ήταν γραμμένη η αφιέρωση προς τον Ναπολέοντα. Όταν τυπώθηκε η συμφωνία είχε τον τίτλο «Συμφωνία ηρωική στη μνήμη ενός μεγάλου ανθρώπου». Είναι αφιερωμένη στον πρίγκηπα Λόμπκοβις, τον αριστοκράτη μαϊκίνα του Μπετόβεν.

Η διάθεση της συμφωνίας είναι κυριολεκτικά ηρωική. Σε σύγκριση με τις δύο προηγούμενες συμφωνίες του Μπετόβεν, οι διαστάσεις της τρίτης συμφωνίας είναι τεράστιες. Το πρώτο μέρος, εκτός από τα κυρίαρχα θέματά του (αυτά που προκαθορίζει κι η φόρμα του μέρους), είναι γεμάτο με καινούργιες μελωδίες και με μορφολογικές καινοτομίες, τέτοιες που πρώτη φορά εμφανίζονται στην ιστορία των συμφωνικών έργων. Το δεύτερο μέρος είναι το διάσημο πένθιμο εμβατήριο. Σ' αυτό αναφέρθηκε ο Μπετόβεν, όταν 17 χρόνια αργότερα έμαθε για το θάνατο του Ναπολέοντα εξόριστου στο νησί της Αγ. Ελένης (5 Μαΐου 1821): «έγραφα ήδη την κατάλληλη μουσική για την καταστροφή αυτή». Το τρίτο μέρος είναι ένα ζωντανό σκέρτσο. Σ' αυτή την τρίτη συμφωνία του είναι που ο Μπετόβεν αντικαθιστά για πρώτη φορά το μενουέτο με το σκέρτσο. Το φινάλε είναι ένα θέμα που ακολουθείται από 10 παραλλαγές. Δεν είναι τυχαίο ότι το θέμα αυτό το είχε ξαναχρησιμοποιήσει ο Μπετόβεν σε παλαιότερα έργα του και ιδίως στο φινάλε του μπαλέτου του «Οι δημιουργίες του Προμηθέα». Αναπόφευκτη είναι η σύνδεση της συμφωνίας με τον Προμηθέα, τον ήρωα αυτό του ανθρώπινου γένους που χάρισε τη φωτιά στον κόσμο. Ακόμα και να μην ήταν γνωστή η πρώτη αφιέρωση του έργου προς τον Ναπολέοντα, το ηρωικό στοιχείο είναι πέρα για πέρα διάχυτο. Ο Προμηθέας συμβολίζει τη νίκη της ανθρώπινης σκέψης και ελευθερίας πάνω

στην τυραννία των θεών· έτσι ήταν κι ο Ναπολέοντας για τον Μπετόβεν πριν γίνει αυτοκράτορας· έτσι, στο βάθος, ήταν κι ο ίδιος ο Μπετόβεν που διακήρυττε πως «η μουσική είναι υψηλότερη αποκάλυψη, ανώτερη από κάθε σοφία και φιλοσοφία».

Κώστας Γριμάλδης

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 8 Ιουνίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ**
Σολίστ: **ΕΙΡΗΝΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ** (πιάνο)
ΠΑΡΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ (βιόλα)

Πρόγραμμα: **F. LISZT:** Τα πρελούδια, Συμφωνικό ποίημα.
F. LISZT: Κοντσέρτο αρ. 1, σε μι υφ. μεζ.
για πιάνο και ορχήστρα.
B. BARTOK: Κοντσέρτο για βιόλα και
ορχήστρα, Α' εκτέλεση.

Σάββατο 26 Αυγούστου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

Δευτέρα 28 Αυγούστου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ ΔΑΣΟΥΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ - ΑΘΗΝΑ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΕΡΑ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ**
Σολίστ: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ** (τούμπα)
Πρόγραμμα: **Σ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ:** Αρχαϊκή σουίτα.

R. VAUGHAN-WILLIAMS: Κοντσέρτο για
τούμπα και ορχήστρα, σε φα ελάσσονα.
F. MENDELSSOHN-BARTHOLDY: «Η πρώτη
Βαλπούρια νύχτα», Μπαλάντα σε ποίηση
Goethe για χορωδία και ορχήστρα, έργο
60, Α' ελληνική εκτέλεση.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Κοντσερτίνο:

Κοσμάς Γαλιλαίας

Κων/νος Πατσαλίδης

Μίκης Μιχαηλίδης

Γαλάτεια Μπαλτά

Χριστόδουλος Πετικάκης

Φάνης Καπλανίδης

Ντάρια Κάτσιου

Στάθα Γκουτζικά

Μαρία Σουέρεφ

Μαρία Δρούγου

Νεοκλής Νικολαΐδης

Φώτω Θεοφάνους

Αουρέλ Πικουλεάτα

Λιλιάννα Πέτκοβα

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος

Νικόλαος Αρχοντής

Αλέξανδρος Δοϊτσίνης

Ελένη Μυρίδου

Παρασκευή Μπακατσή

Στέλλα Παπαδοπούλου

Μίμης Τοπτσίδης

Ανθή Τζίμα

Πολυξένη Χαριζοπούλου

ΒΙΟΛΕΣ

Οδυσσέας Κουζώφ

Ιωάννης Πάτρας

Γεώργιος Μαυρομουστάκης

Γεώργιος Καμένος

Πρόδρομος Δέλλιος

Ανθή Παπαλικά

Γεώργιος Καδόγλου

Γεώργιος Διαμαντής

Ανθή Πιπίκα

Γεώργιος Βλάχος

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Καζαμπάκας

Ζώρα Γκίριτς

Ρένος Μπαλτάς

Κατερίνα Δημητρακοπούλου

Γεώργιος Μανώλας

Ανθή Αικατερίνη

Αγγελος Ντοροφτέι

Ιβάν Μπιάνκι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Γεώργιος Γράλιστας

Αναστάσιος Μαυρουδής

Λάσκαρης Θεοδωρίδης

Αλέξανδρος Αδαμόπουλος

Αναστάσιος Τοπούζας

Πολύβιος Καρατζίβας

Ελένη Μπουλασίκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Πέτρος Σουσαμόγλου

Γεώργιος Κανάτσος

Νίκος Κουκής

ΟΜΠΟΕ

Μπάτκο Άνταμ

Μιχαήλ Ντοροφτέι

Νικόλαος Καλπαξίδης

Θωμάς Μητριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κοσμάς Παπαδόπουλος

Πόλλα Σμιθ

Δημήτριος Κισλάς

Χρήστος Γραονίδης

Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Αγγελος Πολίτης

Βασίλης Ζαρόγκας

Μαλίνα Ιορδανίδου

Γεώργιος Πολίτης

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας

Εμμανουήλ Ιορδανίδης

Δημήτριος Αλεξιάδης

Βασίλειος Βραδέλης

Νίκος Δραγομάνοβιτς

Κλεάνθης Ζαρίμπας

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Ευάγγελος Γκεμιτζής

Ιωάννης Σισμανίδης

Σπύρος Παπαδόπουλος

Γεώργιος Αβράμογλου

Δημήτρης Κορατζίνος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάτιος Μαυρίδης

Δημήτριος Νέτσας

Φώτης Δράκος

Βαγγέλης Μπαλτάς

ΤΟΥΜΠΑ

Γιώργος Τηνιακούδης

ΤΥΜΠΑΝΑ-ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης

Ιωάννης Ιωσηφίδης

Κων/νος Χανής

Ελευθέριος Αγγουριδάκης

Αναστάσιος Βασιλειάδης

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου

ΑΡΠΑ

Μαρία Μπιλντέα

Εισιτήρια για τις συναυλίες πωλούνται από το ταμείο του Δήμου της πλατείας Αριστοτέλους, τηλ.: 234-073 και το απόγευμα της συναυλίας από το ταμείο της αίθουσας τους Α.Π.Θ. (6.00 - 9.00μ.μ.).

Συνδρομές, στα γραφεία της Κ.Ο.Θ.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΥΛΑΙΑ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ για το τρίμηνο αυτό οργανώνει συναυλίες μουσικής δωματίου, σεμινάρια και άλλες εκδηλώσεις κλασικής μουσικής στο πρώην θέατρο «ΑΥΛΑΙΑ», που έχει μετατραπεί από την Κ.Ο.Θ. σε σύγχρονη αίθουσα μουσικής δωματίου.

Πληροφορίες τηλέφ: 260-620 και 221-185 (πρωί 9.00-1400).